

Sygn. akt: III AUa 677/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Janina Kacprzak (spr.)

Sędziowie: SSA Maria Padarewska - Hajn

SSO del. Marzena Głuchowska

Protokolant: stażysta Agata Józwiak

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2012 r. w Łodzi

sprawy **A. N.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o wypłatę emerytury,

na skutek apelacji A. N.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

z dnia 16 lutego 2012 r., sygn. akt: VIII U 2007/11;

zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzając go decyzję organu rentowego w ten sposób, że podejmuje wypłatę emerytury A. N. od dnia 1 października 2011 r.

Sygn. akt III AUa 677/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym Wyrokiem Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi oddalił odwołanie ubezpieczonej A. N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. z dnia 4 października 2011 roku, którą to decyzją organ rentowy z urzędu wstrzymał od 1 października 2011 roku wypłatę emerytury ubezpieczonej powołując się na przepis art. 28 ustawy o zmianie finansów publicznych (Dz.U. nr 257, poz. 1726).

Wyrok sądu pierwszej instancji zapadł w następującym stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy: ubezpieczona A. N., urodzona w dniu (...) od 1 marca 2009 roku nabyła prawo do emerytury. W dacie przyznania świadczenia emerytalnego A. N. pozostawała w stosunku pracy z pracodawcą, u którego kontynuuje nieprzerwanie zatrudnienie od 1 lipca 1973 roku.

W tym stanie faktycznym sąd pierwszej instancji nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania, powołując się na treść przepisu art. 103a ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) oraz art. 6 i art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 257, poz. 1726), stanowiących podstawę do zawieszenia wypłaty świadczenia. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odwołał się

także do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z 7 lutego 2006 r. (SK 45/04, OTK ZU-A 2006 nr 2, poz. 15), w świetle którego przepis art. 103 ust. 2a (o identycznej treści, jak obecny 103a) ustawy o emeryturach i rentach z FUS, uzależniający podjęcie wypłatę emerytury od rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, u którego ubezpieczony był zatrudniony bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do świadczenia, był zgodny z ustawą zasadniczą. W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że wypłata emerytury ubezpieczonej podlega zawieszeniu wobec kontynuowania zatrudnienia, a decyzja organu rentowego jest zgodna z obowiązującym prawem.

W apelacji ubezpieczona zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi, że jest dla niej krzywdzący, gdyż została pozbawiona praw nabytych. Podniosła, że Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił jej wyjaśnień, a w szczególności uwag dotyczących niedopełnienia przez ZUS obowiązku wynikającego z art. 27 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 257, poz. 1726) poinformowania jej do 30 stycznia 2011 r. o warunkach pobierania emerytury w przypadku kontynuowania stosunku pracy.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje: apelacja zasługuje na uwzględnienie, mimo że zarówno decyzja organu rentowego, jak i wyrok Sądu pierwszej instancji zostały wydane zgodnie z brzmieniem przepisów powołanych przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Dodać przy tym należy, że stan faktyczny rozpoznawanej sprawy ustalony przez Sąd pierwszej instancji jest bezsporny. Skarżąca nie kwestionuje, że ubiegając się o emeryturę nie zrezygnowała z pracy. Po przyznaniu jej prawa do emerytury kontynuowała i nadal kontynuuje w sposób nieprzerwany zatrudnienie u pracodawcy, u którego była zatrudniona w dacie przyznania jej prawa do świadczenia emerytalnego, co stanowiło podstawę do zawieszenia wypłaty jej emerytury na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 257, poz. 1726), w związku z art. 6 tej ustawy i art. 103a ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227, z późn. zm.). To jednak przy rozpoznawaniu apelacji sąd drugiej instancji nie może pominąć faktu, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 listopada 2012 roku, wydanego w sprawie K 2/12, uznał, iż art. 28 powołanej ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku w zw. z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, ze zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 roku, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Co prawda orzeczenie to nie zostało jeszcze ogłoszone w sposób przewidziany w art. 190 ust. 2 Konstytucji, to jednak fakt uznania przepisu art. 28 powołanej ustawy za niezgodny z ustawą zasadniczą, daje podstawę Sądowi do odmowy zastosowania tego przepisu, jako naruszającego porządek konstytucyjny w państwie. Skarżąca nabyła prawo do emerytury i je realizowała w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku, a zatem w okresie gdy prawo do świadczenia z ubezpieczenia emerytalnego było objęte ryzykiem osiągnięcia określonego wieku emerytalnego (i stażu ubezpieczeniowego), co znaczy, że realizacja jej świadczenia następowała niezależnie od dalszego zatrudnienia. Późniejsza zmiana ryzyka zabezpieczenia emerytalnego, wiążanego z zaprzestaniem zatrudnienia, zawarta w art. 103a ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych obowiązującego od 1 stycznia 2011 roku nie obejmuje skarżącej.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny w Łodzi, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok orzekając, jak w sentencji.